

sbožowny dom? Ze to po tajkim hódne, czaß žiwjenja ja sbožom běhacž a hanjecž? Njebny lěpje było, hdyž so cžlowjet narodžil njebny, abo hdy by hižo přeni džeń wumrjel, jeli so na kónzu wscheje prózy nicžo druge njeje hacž row?“

Ma tajtele jadwělna słowa wotmolwi smjercž: „Njemudry cžlowjecže, njeßwař tař póhanšy! Ně, ale s teho, schtož psched sobu widžiš, ßebi wucžbu k wutrobje wsmi: Tudy na semi dospołne sbože žaneho měštna a pschebytka nima, ale ma jenož w njebjeskim raju ja Boži lud bydło. Tego dla hotuj so na sbožny kónz. Směješ-li tón, namafasch sawěscže w njebjesach sbožowny dom!“

Wšitko slote.

I.

Golanski mužik w lěßu, woßrjedž kotrehož bě stara praschiwa kšójna, drjewo puschešesche. Do teje bě so sahe rano dař, rubasche dołho do njeje, a tola ju njepodruba. To běšche, jako by sdónk saszakly byl. Wě so, do tajkeho stareho schtoma želešo cžežko dže. Tu pak bě hórje hacž hewař, podobnje jako by někajki duch něšcto nacžiniř.

S mjersanjom rubař ßekeru puscheži a ßebi pót setrě, kiž pod starej cžapku s cžola cžecžesche. „To rubam a rubam, a rjap so mi hóršchi, a ßekera mi nihdy njeńdže, jako by někař skušlane bylo.“

Tař mórcžo so do mócha ßynnywschi, slehny so s křibjetom na spjecžiwny schtom, so by wotpocžnyř. Tu stonasche wótsje: „Kař ma so tola kšudy muž na ßwěcže šlo! Schto masch tu džeń jako džeń? Stannywschi s kšža hacž do ßlepeje cžmy so pschahaj a drěj. Džeń wote dnja nimasch nicžo druge hacž kižalu robotu se ßuchim khlěbom! So by tola tež ke mni ta ßonina pschischla, kiž ludži, kaž praja, sbožownych cžini.“

Lědom bě tař wupowjedař, dha so jemu tež dživiza, knjeni nad lěßach, sjewi, wo kotrejž běšche na pschafach ßlyšchal, kař je wona někotrehožkuli kšudeho cžlowjeka s bohatymi darami wobdarila.

Ma bělych kudžerjawnych włofach mějesche wona šlocžany wěnz, a ßuknja se seleneho ßomota bě se šlocžanym paßom wopaßana. W prawizy džeržesche ßlěborny proř, a na boku wißasche ßlěborny funk s kłofami.